

Δεν τους πήρε πολλή ώρα να φτάσουν στον προορισμό τους. Ο Μπρούνο έμεινε με τα μάτια ορθάνοιχτα απ' όσα έβλεπε. Αλλιώς είχε φανταστεί τον κόσμο από την άλλη μεριά του συρματοπλέγματος. Είχε φανταστεί χαρούμενα πρόσωπα να ζουν μέσα στις καλύβες τους και χαρούμενα παιδιά να τρέχουν ανέμελα και να παίζουν. Είχε δίκιο ο Σμούελ, σκέφτηκε ο Μπρούνο. Δε θα μου αρέσει εδώ. Όλοι φαίνονταν πολύ στεναχωρημένοι και έτοιμοι να κλάψουν. Ο Μπρούνο δεν καταλάβαινε το γιατί. Λίγο αργότερα παρατήρησε κάποιους στρατιώτες να κάνουν κουμάντο σε μια ομάδα ανθρώπων και κάτι άλλους να σημαδεύουν διάφορους στόχους με τα όπλα τους. Τότε θυμήθηκε ένα βιβλίο που είχε διαβάσει σχετικό με πολέμους. Συνειδητοποίησε ότι ό,τι έγραφε το βιβλίο το έβλεπε τώρα μπροστά του. Άρχισε να φοβάται! «Εγώ να φεύγω σιγά σιγά, θα με ψάχνουν» είπε ο Μπρούνο και έκανε να φύγει. «Μα μου υποσχέθηκες ότι θα με βοηθήσεις να βρούμε τον πατέρα μου» του είπε ο Σμούελ.

Ο Μπρούνο το σκέφτηκε και τελικά έμεινε, αφού ήταν φίλος του και δεν μπορούσε να τον αφήσει έτσι. Μετά από μιάμιση ώρα ψάξιμο ο Μπρούνο είπε στον φίλο του ότι λυπάται πολύ αλλά πρέπει να γυρίσει πίσω τώρα. Έκανε, λοιπόν, να φύγει αλλά ξαφνικά μια σειρήνα ακούστηκε και μετά από λίγο ο Μπρούνο και ο Σμούελ βρέθηκαν στριμωγμένοι ανάμεσα σε άλλους ανθρώπους να περπατάνε σε πορεία. Τότε του ήρθε του Μπρούνο μια αναλαμπή από αναμνήσεις. Θυμήθηκε το παράθυρο του δωματίου του, τους ανθρώπους που έφεφταν και δεν ξανασηκώνονταν, τα λόγια της Μαρίας, όλες αυτές τις συζητήσεις του πατέρα στο γραφείο με άλλους που κατά λάθος άκουσε, τα δύο βαγόνια στο τρένο. Όλα αυτά τα συνδύασε με το βιβλίο του που έλεγε για τη σκληρότητα του πολέμου και τρομοκρατήθηκε! Τώρα είχε καταλάβει ακριβώς τι συνέβαινε. Αμέσως άρχισε να σπρώχνει τους ανθρώπους και φτάνοντας στους στρατιωτικούς άρχισε να φωνάζει «Σταματήστε! Εγώ είμαι ο γιος του αρχηγού σας!» Όλοι είχαν μείνει άφωνοι και τον κοίταζαν. Μετά από λίγο οι στρατιωτικοί ξέσπασαν στα γέλια! «Αλήθεια σας λέω και αν δεν με πιστεύετε ρωτήστε και τον πατέρα μου» επέμενε ο Μπρούνο. Οι στρατιωτικοί τον αγνόησαν και

συνέχισαν την πορεία! Ξαφνικά εμφανίστηκε ο πατέρας, ο οποίος όταν κατάλαβε ότι ο Μπρούνο έλειπε ψάχνοντάς τον βρήκε τα ρούχα του και κατάλαβε τι συνέβαινε. «Σταματήστε», φώναξε «Αλήθεια λέει! Αυτός είναι ο γιος μου». Οι στρατιωτικοί τελικά υποχώρησαν και άφησαν τον Μπρούνο να πάει στον πατέρα του.

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του αγοριού. «Πάμε, Μπρούνο», είπε ο πατέρας. Εκείνη τη στιγμή ο Μπρούνο κοίταξε πίσω του τον Σμούελ. Τον κοιτούσε σαν χαμένος. «Εγώ δε φεύγω από εδώ, εάν δεν πάρουμε και τον Σμούελ μαζί μας!» φώναξε ξαφνικά ο Μπρούνο. «Μπρούνο προχώρα μη λες βλακείες» είπε ο Πατέρας. Όμως ο Μπρούνο επέμεινε για πολλή ώρα και έτσι ο πατέρας αναγκάστηκε να πάρει και τον Σμούελ μαζί. Την επόμενη μέρα μετακόμισαν στο Βερολίνο μαζί με τον Σμούελ. Όταν εξήγησαν στον Σμούελ τι είχε συμβεί ήταν απαρηγόρητος για τον πατέρα του. Στο μεταξύ ο Μπρούνο ξαναείδε τους παλιούς κολλητούς του και μαζί και με τον Σμούελ έγιναν μία απίθανη πεντάδα και ήταν αχώριστοι. Ωστόσο ο Μπρούνο ποτέ του δε συγχώρησε τον πατέρα του γι' αυτό που είχε κάνει... δε χρειαζόταν, όμως, γιατί τον πατέρα του δεν τον ξαναείδε ποτέ κανείς από τη μέρα εκείνη.

Μαρία Λαμπρινουδάκη

